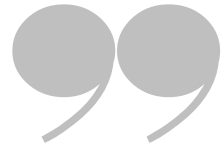

SZÍV ERNŐ

Kedves Fenyvesi Ottó,

nem is tudom hányszor találkoztunk, kétszer, háromszor, egy Kárász utcai sétára emlékszem Szegeden például, sok évvel ezelőttről, de ez mindegy is, mert az írók meg a költők meg a festők akkor is találkoznak, ha éppen nem találkoznak, ha nem jut eszébe, ha le se szarja, csak mert a találkozás az olyan együttlevés, mint az állandósított porckopás vagy az eltitkolt, de soha nem múló szerelem. Vagy talán ez a legjobb hasonlat, sajnos megírtam már, hogy minden hányásban van répa. Tíz éve ettem utoljára répát, ma reggel hányok, apukám, benne lesz. Költők megvannak egymásnak, mint a répa. Arche, hogy azt ne mondjam. Azt is akarom mondani neked, meg az olvasónak persze, hogy a magyar irodalom egyik legnagyobb adóssága, vétke, bűne, ítéljük bárminemű ferde, ferdített cselekedetnek, veled kapcsolatos. Hogy nem adták itt ki az anyaországban – is, nem reklámozták, mint Dzsudzszak Balázst, a *Halott vajdaságiakat olvasva* című könyvedet, nem csináltak belőle egy nagy, szívhez szóló, tömjénfüstös palávert, egy mini augusztus huszadikát. Picsába, de tényleg. Ha valami fontos. Ez lustaság, ez közöny, ez a belvárosi dölyf félvaksága, Trianon. Kaptam tőled egy másik könyvet is a minap, postán jött, piszok jó érzés otthonra könyvet kapni, kis csomag, régi barna papír, tán spárpa is, *Paloznak overdrive*. Versek a régmúltról, ifjúságod. Szép, szomorú, fölszabadító és szívet fájditó nosztalgia-menetek a folyamatos jelenben. Az a beat/pop kor engem már súrolt, de pl. a Canned Heatre is érdeklődő depresszív felnőttként találtam rá. Az megvan, hogy Jimi Hend milyen mocskos körömmel gitározott Woodstockban? Még Sziveri Jancsi kapcsán írod, hogy akkor még értették a világot. Hatvanas évek. Vágom, hogy lehetett érteni akkor, fölfogni, mi miért van, meg még a szabadság illúziója is teleturbékolja a szívet, no és az ifjúság tudatmódosító mámora. Sajnos velem ez soha nem fordult elő. A világ mindig talány maradt, legfeljebb ifjú részegen nagy néha valami értést kihepciáskodtam a relációk börtönéből. Most meg már csak kapaszkodni. De amikor a *Paloznak overdrive* versben előhozod a Kool and the Ganget, akkor az olyan, mintha azt mondanád, kicsi huszár, nekem is van répám. Én negyvenöt éve jöttem rá, hogy megfér egymás mellett Emerson, Lake and Palmer és a Wild Cherry. Arra meg most, hogy a funky olyan, mint a répa. A War? Benne van itt-ott a Led Zeppelinben? Ó, igen. Pénz, Pink Floyd? Ó, igen. Ottó barátom, tudod, mit vettem észre úgy tíz éve, tizenöt egy hagyományos kis armageddonban? Abbázni kezdett a testem. A szívem, a tudóm, a májam, a lábam ujjá, Abba. Azt a kurva, mondom. Csak néztem, hogy ez micsoda, és akkor rájöttem, hogy ez az idő nehézsúlyú jelentkezése, bepuszil az ablakon az elmúlás, vagy az, ami soha nem lesz már, beint, hogy örökre elmentem, de te emlékezhetsz, ez megmarad, ez a tiéd, jobbhorog, Abba. Balhorog, Boney M. Ottóm, gyakoroltam egyszer élni a zentai virágpiacon, halottak napján. Csak fehér krizantém. Mindenütt. De egy néni, csak egy nénike árult mást is. Mit. Jól mondod. Répát.